

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4221/2025
28.03.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле малолетне АА, чији је законски заступник мајка ББ, обе из ..., чији је пуномоћник Мина Јовановић, адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Јелена Ристић, адвокат из ..., ради утврђења права становања, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 635/24 од 07.11.2024. године, у седници одржаној 28.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 635/24 од 07.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 635/24 од 07.11.2024. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П2 1989/21 од 28.05.2024. године, којом је утврђено право становања малолетне АА, рођене ...2008. године, на стану број .., у улици ... број .. у Београду, на катастарској парцели .., уписаном у лист непокретности број .. КО ..., а који је ванкњижно власништво туженог ВВ, у ком стану ће живети заједно са мајком ББ, којој је поверена на самостално вршење родитељског права, и која ће трајати до пунолетства малолетног детета АА, а што је тужени ВВ као ванкњижни власник предметног стана дужан да призна и трпи и дозволи упис права становања у корист малолетног детета код Службе за катастар непокретности, те одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и погрешно и непоптуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредби чланова 403. став 2. тачка 1. и 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11

... 10/23) и члана 208. Породичног закона („Службени гласник РС“ бр. 18/05 ... 6/15) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, малолетна тужила, рођена ...2008. године, над којом мајка ББ самостално врши родитељско право, наставила је да живи са мајком у спорном стану у својини туженог, оца након развода брака родитеља 27.03.2019. године. Мајка малолетне тужиле нема у својини стамбени простор у коме би са малолетним дететом могла да живи, а у току је парница у којој тражи утврђење удела на спорном стану по основу заједнички стечене имовине у брачној заједници. Мајка малолетне тужиле је запослена, са месечном зарадом од 150.000,00 динара. Тужени је предузетник са пријављеним паушалним приходом од 70.000,00 динара месечно, али зарађује више, живи у изнајмљеном стану за који плаћа закупнину 250 евра месечно и власник је два аутомобила. Нема друге малолетне деце, нити обавезу издржавања трећих лица.

Са полазишта на овако утврђене чињенице нижестепени судови налазе да су у конкретном случају испуњени услови за конституисање права становања у смислу одредби члана 194. Породичног закона, пошто малолетна тужила и њена мајка немају право својине на усељивом стану, а тужила је адаптирана на простор у коме живи, прилагођена досадашњој организацији живота и постиже високе школске резултате.

По становишту Врховног суда правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су закључили да су испуњени услови за конституисање права становања на стану у својини туженог у корист његове малолетне ћерке и њене мајке.

Чињенично је разјашњено да тужила и њена мајка немају право својине на усељивом стану, да је спорни стан у својини туженог, да тужила у овом стану све време живи, а утврђене су и материјалне и породичне прилике обе парничне странке.

Право становања регулисано одредбама члана 194. Породичног закона представља институт који је уведен у сврху заштите интереса малолетног детета за стамбено збрињавање, у ситуацији када родитељ који самостално врши родитељско право нема право својине на усељивом стану. Имајући у виду циљ који је законодавац желео да постигне, ово право се може конституисати и на стамбеном простору у сусвојини, па је без утицаја на правилност одлуке чињеница да мајка тужиле води парнични поступак за остварење удела по основу заједнички стечене имовине у браку.

Имајући у виду чињенице да се тужени након фактичког прекида брачне заједнице иселио из спорног стана, да је малолетна тужила, која је сада у узрасту од 16 година, наставила да живи у овом стану са мајком, да је тужени предузетик и да остварује приходе, а нема друге малолетне деце, неосновано се ревизијом указује да је прихватањем захтева тужиле туженом учињена очигледна неправда, због које би по члану 194. став 3. Породичног закона постављени захтев био неоснован.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић